بدون عنوان

شماره پرسش: ۴۱۰۹۹

تاریخ ارسال پرسش: ۱۴۰۴/۱۱/۷ ۲۲:۴۵:۴۴

متن پرسش

سلام: با توجه به باب یقظه ی منازل السایرین به نظر می رسد اکثرا مادون یقظه باشند یا اگر هم در یقظه باشند فائز در تکمیل آن نیستند لا اقل فرد باید عامدانه گناه نکند ولی می بینم که بسیاری مبتلای گناه هستند وقتی انسان این باب را مدنظر قرار می دهد و می بیند که حاصل عمرش این بود که دون یقظه باشد حقیقتا اگر پوچ است پوچ تر می شود. من خود بسیار عرفان نظری دوست بودم ولی حال همه برایم هیچ و پوچ است وقتی که در باب اول مانده بلکه دونش هستم و این تازه باب اول است که قاعدتا باید آسانترین باب باشد منتها جناب خواجه همان گام اول را آنچنان سخت مطرح می کنند که تا سیه روی شود هر که در او غش باشد. منازل آتشم زد چه کنم عمرم بر باد رفت. حشر دون یقظه ای چه حشری خواهد بود و چه حاصلی دارد تا ابد بدون یقظه در نیام دون یقظه؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همین‌که بحمدالله متوجهٔ نقش گناه شده‌اید، در رابطه با برباددادنِ عمر، یقظهٔ مبارکی است و در همین رابطه انسان می‌تواند با امید به رحمت و مغفرت الهی، مسیر دینداری را ادامه دهد بخصوص با ذکر مخصوص ماه شعبان. https://eitaa.com/matalebevijeh/۲۱۴۷۳ موفق باشید